

עלי, והתחלנו לדבר.

פיתאום הרגשתי צורך להגיד לו שאני כותבת. הוא אמר לי: אם יש לך חומר, אשמח לשמוע. לא יודעת מה גרם לי לספר לו שאני כותבת. אולי בגלל שבפעם הראשונה בימי חיי הרגשתי שהצלחתי להגיע אל בן-אדם מבלי שהוא יראה אותי. אחרון בר היה הגבר הראשון שפגשתי בחיי שלא הרשע מיופיי ומעניי הירוקות, וזה היה בשבילי משהו ענקי, עצום. שאינני יכולה להסבירו.

היתה לי מילחמה עם עצמי: מה פיתאום שהדברים הכי אישיים שכתבתי ואהבתי יופיעו בספר? בכל-זאת התקשתי אליו, ואמרת לי: יש פה יוק מילים. אשלה אותו לך.

אחר-כך ידעתי שהוא אוהב את מה שכתבתי, הוא התייחס לחומר כמו אל דבר בעל-ערך. תוך שבועיים וחצי אמר לי שהוא מוציא לי ספר-שירים. לא ידעתי איך לקבל את זה. פיתאום ראיתי את כל המילים שיצאו ממני ברגעים הכי קשים, נמכרות בכמה לירות לאנשים שאני בכלל לא מכירה. אחר-כך חשבתי: אולי הדברים שבן-אדם יוצר, אולי דווקא בגלל שקשה לו, צריכים לצאת. אם יש משהו שיכול לתת קצת נשמה וקצת רגש, למה שישמור אותם לעצמו?

אבל מה שהיה חשוב לי יותר מכל הוא שידעתי שבמילותיו הזה הספר יוצא לאור לא בגלל העניינים היפות שלי. בפעם הראשונה בחיי הרגשתי שמישהו רואה אותי יותר טוב מאלה שמסוגלים לראות אותי בעיניהם. מה שאחרון בר ראה בי היה את תוכי, וזה היופי שבהוצאת הספר הזה.

איריס מודעת לעובדה שאנשים מתייחסים בספקנות לכך שהיא מוציאה ספר שירים. היא כבר שומעת את הלשונות ה"טובות" לוחשות בארס כי נדרת-הזוהר, המפורסמת הפכה פיתאום משוררת-בפרד-טה. אולם היא אינה מוחדת, וגם לא איכפת לה: "אני בכלל לא פוחדת ממה שחשבו האנשים, אף פעם לא פחדתי. אני רק פוחדת שעד שאני גומרת שיר הולכות לי לאיבוד מילים חשובות, אני פוחדת שההיגיון יספספתי, בגלל שעד שגעתי לנייר שכחתי את המילה שהביי-אה אותי לכתוב את השיר. רק אז אני פוחדת, כי אני יודעת שחלק חשוב הלך לי לאיבוד."

זר, שוכב / במיטתי אני / דוממת, כנכורה / כסהורית, כמו לא יום / ליל, שהרית רחמים, ארצה / מנח, איכה / אגרש. איכה / לברוך, / גענוני / רחוקים.

פרח

שאינו נובל

היא מתגוררת בגפה בדירתה הרגילה, נאה. על קירות הבית תלויים ציורים שלה, דיוקן של ליצן, ראש נערה ששערה פרוע ועיניה מפוחדות, הציור שיקשט את עטיפת הספר ועוד. פסנתר, כריות את הריצפה והרבה עציצים. את ידיתה היא מונה רק על אצבעות שתי ידיה. היא תמיד נשארת מרוחקת כלשהו, אשה בת 20. איך תהיה בגיל שלושים? איריס אינה יודעת. היא מתפתחת ברגע לרגע, משניה לשניה. אולי בגיל שלושים תכתוב ספר.

קשה להיות מפורסמת, היא אומרת. זה בה על חשבון החיים הפרטיים. היא מודה שכשהיו צעירים מאד היו אורי והיא חולמים על הימים שבהם היו מפורסמים. אבל כעת נמאס לה. היא רוצה שקט ולבנה השכילה, למרות הכל, ליצור את השקט הפרטי שלה: הרבה אנשים מכירים אותי, ואני מכירה הרבה אנשים. לא כל מי שאני אוכלת איתו או הולכת איתו לסרט, הוא הגבר-התורן של חיי. האמת היא שאני קשורה בכל נימי נפשי לאורי. הוא חוק, בנייריו, אבל אנחנו כל הזמן ביחד. שאולים אותי אם נתחנן. אני לא יודעת. מה שבטוח זה שבין אם היה איתי עם משהו אחרת אז אני עם מישור אחר, תמיד נהיה ביחד."

איריס מודה שיש כמה אנשים שתשמח להעניק להם את הספר, בעיקר לכל אותם מכתבים שהותירו אותה כי כמלכת-מים לא תגיע רחוק. אך לכל אותם מורים לסיפורה שהאמינו כי רק בזכותם החזיקה מעמד בביתה-הספר, ולכל אותם האנשים שאומרים לה לפעמים שהם מתיים להכיר אותה באמת והיא לא יודעת איך לעזור להם. והיא אומרת: "הספר הוא פרח שאני יכולה לתת למישהו, פרח שאיננו נובל".

לכל אחד סדקיו / שלו זאליהם הוא / בא בימים, / שעות, דקות, בליחות ורוקס / חלומות, סדוקים."

אני תיקוה שיהיה לכתב גרמני אחד, שהוא ישר והגון ואשר יקרא כתבה זו, האומץ לבוא ולשמוע אותי, ולבדוק אם טיעוני נכונים. שיבוא ויראה באיזה תנאי מאסר אני נתון.

חברי וידי, עלימנט שתדעו מה זה ה"בידוד שאני נתון בו, רצוני שתדעו שזהו רצח שפל ואיטי, רצח מבלי לזהם את הידיים. זה לא מענייני, אבל אחוז המת-אבדים בתא-הבידוד שלהם הוא הגבוה ביותר. עולם. במשך ארבעה חודשים שהייתי בכלא פרנקפורט האבדו 2 עצירים, והיו 38 ניסיונות-התאבדות.

שנה לפני שנערך מישפטנו, נערך מישפט נגד נאצי, כשפורסמו יו"ר שבת בראש בית-הדין. לצורך המישפט היא אף בקרה בארץ, "עלימנט לגבות עדויות מניצולי השואה נגד אותו פושע-מלחמה נאצי. פורסטר ניהלה את המישפט נגד אותו נאצי בצורה האופיינית לה. בדרך-כלל היא משליטה את מרותה על שני שופטי-המישנה היושבים לצדה, לא-כ"ל שכן על המושבעים.

באותו מישפט שניהלה נגד הנאצי, אחד משופטי-המישנה, השופט קפרס, לא היה מוכן להשלים עם אי-ההגינות המשוערת שבו היא נוהגת. (אגב, יש שופטים רבים שמסרבים להיכלל בהרכב שלה).

כאשר הגיעו מים עד נפש, אותו שופט קפרס — שהיה מוכר כשופט אובייקטיבי, הגון וישר — התרעם על אופן ניהול ה"שופט גרמני

התאבד בגלל השופטת"

פורסטר התובעת הקדימו תור-פה למכה, וביקרו אותו בעיתונות, ולא בצורה הגונה. השופט קפרס כתב מוסמך מאשים ביותר, אשר בו פירט את כל טי"עוניה נגד השופטת והתובעת הראשית, העיוותים, אי-הצדק ועוד הרבה דברים רבים אחרים חמורים בהרבה מטעוניה-שלי.

המיסמך מכיל 60 דפים. עם גמר כתיבת המיסמך, התאבד השופט קפרס. המיסמך מן הגיע למישרד-המישפטים של מדינת הסן (בעלה של וורנר הוא סגן-השר), ועקב חומרתו של המסמך והשערוריה שעוללה היתה לפרוץ בעיקבותיו הוחלט להסתירו ולגנוזו. בצורה נדירה ביותר הגיע המיסמך לידי ראיתו במו עיני, עורכיה-הדין שלי, כשנודע להם תוכן המיסמך, טענו בפני בפה מלא שהם בעלי מישפחות והם פוחדים לעסוק בו. על המיסמך נודע לי רק לאחר מישפטנו.

אפשר לערוך סטטיסטיקה קצרה מכל 10 המדינות של גרמניה המערבית, ולגלות אז כי הסן היא המדינה היחידה שבה כל-י אים יותר מ-50 ישראלים, רובם שפוטים. עם רובם שוחחתי. מרביתם טוענים לחפז-תם מפשע, ולרובם אני מאמין. צריך לה-ביט רק מי מושך בחוטים, עלימנט להבין מדוע כליכך הרבה ישראלים כלואים דווקא במדינת הסן.

קל להבחין שמיים שהגברת וורנר מוגי תה לתפקיד התובעת הראשית, התחילו בתיהלכלא של מדינת הסן להתמלא יש-ראלים, כשכולם טוענים לחפות-מפשע. לקרובי האסירים הישראלים אני פונה: אל תצפו שבניכם או קרוביכם יתורו מי-הכלא הגרמני בריאים בנפשם ובגופם. יכול להיות שהם מרגיעים אתכם, וטוב שהם נז-הגים כך. אך אני יודע מה שאני עובר, ואני לא מאחל זאת לשונאי.

אני מוכן להחליף כל יום של מאסר כאן במאסר אצל הסורים או קאדפי. אולי שם יחבשו בי באלה בראש, אך אני משוכ-נע שהסוהרים של קאדפי לא יצחקו לי על היותי ולא ידחפו לי רגליים לתחת, ולפחות יסתכלו עלי כעל אחד ששווה להם, ולא כמו כאן, כארון כאל נחות ממנו. כל טיעוני, שאני כותב במכתב זה, הם עדיין רק חלק קטן מהאמת. אני לא מצפה הרבה מכתבת מכתבי זה, אך אני תיקוה שבעיקבות פירסומו ייווצר סיכוי קטן ביו-תר להשמיע את טיעוני, ויותר מכל ש-ייערך מישפט חדש.

בוודאות יש מקום לחקור את טענותי, שהן חמורות ביותר. כמורכב אסור להתעלם מישפט בית-מישפט מחוץ בגרמניה, ש כתב דו"ח חמור ביותר על זאת ששפטת אותי. הוא יודע קצת יותר ממני.

המשך (ממנו 20)

כתיקונם. חולים נשמו לרווחה, ובציבור הרחב פשטה מייד הדיעה כי הרופאים הוכיחו, בסופו של דבר, אורחות למופת, ויתרו על דרישותיהם וחזרו לעבודה סדירה.

הכרה פרטית. אולם כל זה אינו מדויק. הרופאים אמנם חזרו לעבודתם כמקודם, הדיונים בין המעסיקים, נציגי מישרד-הבריאות, לבין נציגי איגוד הרופאים התחדשו, על מיינחות, כדיווח העיתונות, אולם מאחרי-הקלעים נעשו כבר כל ההכנות למימוש איומי רופאי בתי-החולים: התפטרות כללית ועריכת מהפכה בשיירות הרפואה במדינה.

הנהלת איגוד הרופאים החליטה על הק-מת חברה פרטית לאספקת בישור-ירפואה. חברה זו נרשמה במשרד-רשמי החברות, ותפקידה רחב בהרבה מאשר לשמש עוד אמצעי-ליחץ על מישרד-הברי-אות והמשלה.

החלטת הרופאים נתקבלה לאחר הודעתם של אנשי ציוות-יהאוויר של אל על, על הקמת חברה פרטית לאספקת שירותי-תעופה. על הקמת חברה זו הודיעו הטיי-סים לפני שבעות אחדים, אחרי שהמשא והמתן בינם לבין נציגי מישרד-התחבורה הגיע למבוי סתום. בינתיים עדיין לא ברור אם, ומתי, תצא התוכנית המקורית של ציוות-יהאוויר של אל על אל הפועל.

אותן חברות פרטיות לאספקת שירותים, שהיו מעוגנות עד כה במסגרת ממשלתית, אמורות לרכז את העובדים בענף השירי-תים המוגדר ועל פי הזמנות, הן של הממ-שלה הן של גורמים פרטיים, תשלחנה עובדים למקומות שבהם זקוקים להם.

התעריף של אותן חברות ייקבע על-פי ההיצע והביקוש, כמקובל במשק הפרטי.

השר חנה — המצב הבריאותי רק או נכחו מעסיקי הרופאים, הממשלה וקר-פת-חולים, כי הרופאים אמנם, מתכוונים בדצינות, האנרכיה שעמדה להשתרר ב-בתי-החולים התורניים, אחרי שהרופאים רבו לשחרר חולים וכל המיטות כבר היו תפוסות, בהכירה מה עלול לקרות השבוע, כאשר התפטרות הרופאים עמדה להיכנס לתוקף.

ואז, כמו במתקדמים, גילו המעסיקים נכונות מחודשת לדון עם הרופאים בתבי-עותיהם, שקודם הוגדרו במינים כ"בלתי-גי-וניות", וכשריצת כל מדיניות השכר, כאן נכנס לתמונה גם יגאל אלון בתור-קף תפקידו כסגן ראש-המשלה, בצללו את היעדרו של יצחק רבין, רצה אלון להור-כיה כי ראש-המשלה בפועל יכול לקבל החלטות ולאנוס גם את שרי-האוצר הי-הססן שלו.

היעדרו של שרי-הבריאות, המאושפו ב-עצמו, מהמשא-ומתן שהתחשף עם הרופ-אים, כאילו סייע גם הוא להשגת ההסכם. העלאה של שמונים אחוז, בסופו של חשבון זכו הרופאים כמעט בכל תביעותיהם. העלייה המשמעותית במשכור-תם תהיה בשיעור של כ-80%. הממשלה נאלצה בתום חודשיים של מאבק ועימך-תים חריפים להרים את ידיה. החולים יצ-או נשכרים.

מתוך חשש לתגובת סקטורים אחרים ב-משק, ניסתה הממשלה להסתיר את כני-עתה. פרטי ההסכם תואמים את מדיניות השכר במשק! טען הממונה על השכר, היה זה, כמובן, בלוף גמור, שנועד להגן על הממשלה מלחצים של עובדים נוספים.

עיתונות

אין עיתון

ההימור על משה דיין הסתכם בהפסד

שז בשורשה מיוזין דיין

הגיליון הראשון של היום הזה, שראה אור לפני כשלושה חודשים, הכיל מאמר בלתי שיגרתי. היתה זו רשימה של מו"ל העיתון, הפירסומאי ואיש-העסקים אליעזר ז'ורבין, שנשאה את הכותרת הצהולת: "יש עיתון!"

השבוע, כאשר הופיע הגיליון ה-74 והאחר-רון של מה שנועד להיות עיתון-הערב החדש של ישראל, לא הודפס בו הספד בנוסח: "אין עיתון!" תחת זאת ניתן היה למצוא בעמוד הראשון של הגיליון האחרון תחזית גדולה ומובלסת של מוגיה-האוויר, שהכריזה: "קודר!"

זה היה גם מצב מצב רוחם של כל אלה, שנשלו חלק בהסתקה העיתונאית המסק-רנת ביותר של השנים האחרונות בישראל, כשנאלצו לנתק את מכשרי הטלפן-רינטר ולהניח את המכסים על מכוונת-הכתיבה. המשימה שהציבו לעצמם: לער-ער את המנופול של שני עיתוני-הערב הקיימים — נכשלה.

בשלושת חודשי הופעתו הגיע היום הזה לתפוצת-שיא (בימים הראשונים להופעתו) שהסתכמה בכ-50 אלף גיליונות לדברי-אני-שיו (והוערכה בכ-30 אלף גיליונות). הי-דרדר עד לתפוצה של עשרת אלפים גיל-יונות, לדברי אנשיו (5,500 לפי הערכת המתחרים). הוא לא הצליח לשבור את-מגבלת הקסמים של תפוצה-מודעות-תפ-צה, שהיתה מאפשרת לו אור-גישמה גם בתפוצה מזערית. בשל התפוצה הקטנה לא התפרסמו בו כמעט מודעות, שבלעדיהן אין עיתון מסחרי יכול לשאת את-עצמו.

דווקא נקודה זו היתה ההפתעה. שכן האיש החזק מאחרי העיתון החדש לא היה אלא אליעזר ז'ורבין, בעליו של אחד מ-מישרדי הפירסום הגדולים במדינה — דדף. ריכזו של ז'ורבין יש לציין כי הוא הפר לשד הפרדה גמורה ומחולטת בין עסקי ה-פירסום שלו לבין מעורבותו בעיתון ה-חדש. ייתכן ובכך תרם במידה ניכרת לקיצור-חיייו של הרך הנולד שלו. לעומת זאת השכיל לשמור על העסק המשגשג והמצ-ליח הקיים.

רצון טוב לא מספיק, ז'ורבין הת-גלה כאיש אמיץ מאוד בניסיונו לצאת

מו"ד ז'ורבין הסוס לא רץ

לעיומת גלוי עם עיתוני-הערב הקיימים. זמן קצר אחרי הופעת העיתון, כאשר הסתבר שהוא איכות את הציפיות שחלו בו מקי-מיו ואין בו כדי לאיים על מעמדם של ענקי העיתונות, נטשו אותו שותפיו להר-פקה, משקיעי-החון שהבטיחו את תמי-כתם בעיתון, ז'ורבין לא נרתע. החליט להמשיך ולנסות לקיים את העיתון בכור-חות עצמו. אבל העסק בלע רבבות ל"י-מדי יום. בתום שלושה חודשים מוע-רכים הפסדי היום הזה בכשלושה מיליון לירות.

סכום זה היה בין השאר גם מחיר ההיי-מור על משה דיין, כסוס שמסוגל עדיין להוביל במירוץ. דיין מונה כעורכו של העיתון, בתקווה ששמו יילבד בשמוך קו-נים. למרות שהודה מראש כי אין לו מו-ר מריו ורשימתו יסכרו קוראים. מבחינה זו היווה דיין אכזבה מוחלטת. הוא עמד בהתחייבותיו החזויות לבעלי העיתון, חוץ מהעדרויות ממושכות, כשיצא לחו"ל לג-רוף את המפליגים שמכניס לו ספרו הי-אוטוביוגרפי. לעומת זאת היתה רמת כתיבתו הפתעה ליריביו וחסידיו גם יחד. היא היתה מבול-בלה, חסרת-יקו, משעממת ונטולת קסם